

Στο αμφιθέατρο του UTS

Το εξώφυλλο της δίγλωσσης έκδοσης των ποιημάτων (Τρίπτυχο) και του μυθιστορήματος «Καταβολές»

Στο συνέδριο για τον Κ.Π. Καβάφη, στο πανεπιστήμιο της Νέας Νότιας Ουαλίας

ΤΟ ΓΟΝΙΔΙΟ ΤΟΥ ΑΛΤΡΟΥΙΣΜΟΥ:

100 Κείμενα, Ομάδα για την προώθηση των κοινοτικών γλωσσών

Ξεκίνησα να διδάσκω ελληνικά στο Λάικαρτ. Υπήρχαν τρομακτικές ανάγκες. Δίδασκα κάτω από μια σκάλα. Τα παιδιά δεν θέλανε να κάνουν αυτό το μάθημα γιατί ένιωθαν στιγματισμένα. Θυμάμαι ένα Γιουγκοσλάβο, τον Ίβαν. Τον έχω σε ένα ποίημα. Προσπάθησε να με πείσει ότι ξέρει καλά αγγλικά αλλά έχει προβλήματα άρθρωσης. Τον βοήθησα να κάνει όλα τα τεστ και όπως αποδείχτηκε, δεν είχε κανένα πρόβλημα. Ήταν κάτι ψυχοσωματικό. Κάναμε προσπάθειες για να αλλάξει η κατάσταση. Δούλεψα για αυτό το ζήτημα με μια ομάδα καθηγητριών, μέλη του New South Wales Teacher's Federation. Το '74 μπήκαν τα ελληνικά στη δημόσια παιδεία. Διδάσκονταν σε 5-6 σχολεία. Είχαμε τρομερές ελλείψεις σε υλικό. Βρέθηκα ξαφνικά επιστρατευμένη, να διδάσκω Νέα Ελληνικά. Γύρισα στο πανεπιστήμιο και έκανα Νεοελληνικές Σπουδές για δυο χρόνια. Η σχέση που είχα με τον

Ντένου είχε πια φθαρεί. Πήρα άδεια άνευ αποδοχών και πήγα στην Ελλάδα για δεκαπέντε μήνες. Όταν γύρισα χρηματοδοτήθηκε ακόμη ένα ακόμα πρόγραμμα για την γλώσσα. Λίγα χρόνια αργότερα δούλεψα στα βιβλία (τρία βιβλία), «Κοντά στη γλώσσα», που περιείχαν κείμενα και ασκήσεις για τη διατήρηση και την προώθηση της ελληνικής γλώσσας στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Τα βιβλία αυτά πήγαν σε όλα τα σχολεία της Νέας Νότιας Ουαλίας, δωρεάν. Το '87 σταμάτησε το πρόγραμμα. Οι καθηγητές των γαλλικών και των γερμανικών δεν με έβλεπαν με καλό μάτι. Τους παίρναμε μαθητές. Την εποχή εκείνη δεν μου έδιναν πια δουλειά στα ελληνικά. Με έστειλαν σε απομακρυσμένα σχολεία. Σκέφτηκα να παραιτηθώ. Συνέχισα σαν καθηγήτρια των αγγλικών μέχρι που βγήκα στη σύνταξη μετά από δέκα χρόνια. Ήταν μια νέα πρόκληση...

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

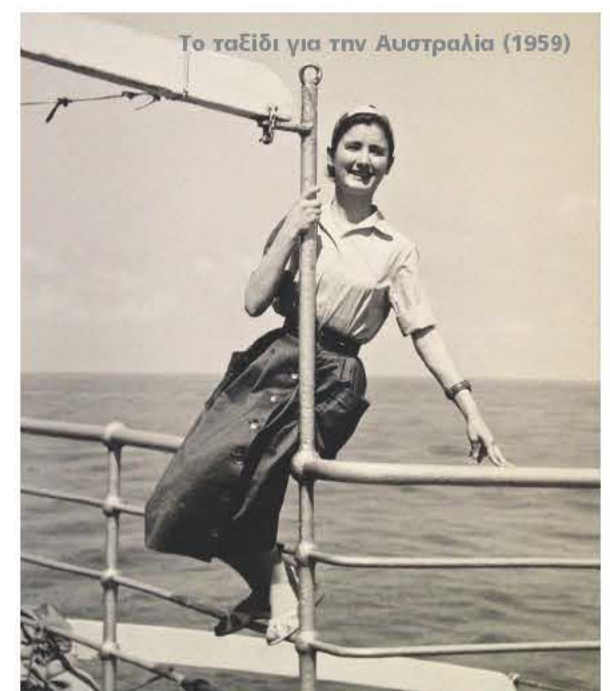
Τα χωριά δεν ήταν απομονωμένα από τον υπόλοιπο κόσμο. Υπήρχε ο Τύπος, υπήρχαν βιβλία. Ο ένας αδελφός μου σπούδαζε και για σπουδές προοριζόμουν κι εγώ. Αλλά ήρθε ο εμφύλιος. Διαλύθηκε το σπίτι. Ο πατέρας πήγε εξορία για τέσσερα χρόνια. Έτσι τελείωσε αυτή η προοπτική. Μέσα σε ένα εμφύλιο δεν μπορείς να είσαι ουδέτερος. Ο πατέρας ήταν δημοκράτης και ντόμπρος. Άνθρωπος της δουλειάς. Ερχόταν οι αντάρτες τα βράδια. Δικά μας παιδιά. Άφηναν τα φυλλάδια στο σπίτι μας, έβαζε τις φωνές ο πατέρας. Τι έρχονται, τι τα αφήνουν αυτά, θα μας κάψουν. Ήμουν στο σχολείο. Είδα το στρατό να φτάνει στο χωριό. Ψάξανε, βρήκαν τα φυλλάδια, ένοχος. Τον πήραν. Πήρανε πολλούς. Ήταν φθινόπωρο. Έγινε η δική, πήγαν ψευδομάρτυρες, τον καταδικασαν

ισόβια και τον έστειλαν στα Γιούρα. Έμεινε τέσσερα χρόνια. Όλος ο κόσμος τότε βασανίστηκε. Αυτό καθόρισε και τη δική μου στάση. Τα χρόνια του 50 ήταν τα πιο σκοτεινά. Ο πατέρας ζούσε με το φόβο μην τον ξαναπιάσουν. Άρχισε ο κόσμος να φεύγει. Δεν υπήρχε διέξοδος. Δεν υπήρχε μέριμνα να γιάνουν οι πληγές του εμφύλιου. Απελπισμένος ο κόσμος. Πήρε των ομματιών του που λένε. Λες και ξέραμε που είναι η Αυστραλία...

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ: "ΑΠ' ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΥΣ, ΤΟΝ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΤΑΞΙΔΕΜΕΝΟ ΔΙΑΛΕΞΑ..."

Έφτασα στην Αυστραλία 20 χρονών. Κο-

ΑΡΚΕΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΥ ΚΑΤΑΦΕΡΑΝ ΝΑ ΑΦΗΣΟΥΝ ΤΟ ΣΤΙΓΜΑ ΤΟΥΣ ΣΤΟΝ ΣΤΕΝΟΤΕΡΟ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ. ΛΙΓΟΤΕΡΟΙ, ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΥΠΕΡΕΒΗΣΑΝ ΑΥΤΑ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ, ΤΡΟΦΟΔΟΤΗΣΑΝ ΚΑΙ ΤΡΟΦΟΔΟΤΗΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΙΣΧΥΡΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥΣ. Η ΓΙΩΤΑ ΚΡΙΛΗ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΕΥΤΕΡΟΥΣ.

Το ταξίδι για την Αυστραλία (1959)